

A PSZICHOTIKUS ÍV

(Muzsnay Ákosnak)

a pszichotikus ív, mondta a gyakorlatvezető,
és arrafelé intett, ahol ültem, jó is lenne, ha
egyszer kiléphetnék ebbe az ívfénybe, és az
úrbn mozognék, hogy súlytalanságom végre
értelmet nyerjen, pedig el sem mondtam neki,
hogy találkoztam már angyallal, olyan volt,
mintha csak buszra várna a szemközti busz-
megállóban, nem volt olyan súlyos a kabátja,

mint bruno ganzé, átmeneti kabát volt, nem is
tudom, más kabátja lehet-e az angyalnak,
vannak ezek az angyalok, akikre csak hétköznapi
szavakat bíznak, pl. vigyázz, de ez is visszaléptet
a busz mögé, mert ezt az egyszerű szót is az örökké
valóság csiszolta, ahogy azt is, hogy nincs kinek
köszönetet mondani, mikor elsuhan az autó, ami
elütött volna, mert a buszmegálló megüresedett

mint a sír, egy újabb egyszerű mondattal, hogy én
csak kétezer év után annyit mondhaszak: *nincs itt*.
az angyal nem rossz versekben jelent ki,
helyenként egy-egy elismerésre méltó mondattal,
ami aztán mottó lesz a szó halálközele helyett,
az angyal nem pszichózis. nem gnózis. nem
hypnózis. az angyalnak nem mi vagyunk
a hangja. nem kell testünk a hangjához.

90

nem kell révült médium, nem köti magát
szeánszhoz, ahogy láthatósági mellény sem kell,
ha láthatóvá akarjuk tenni. mert mi annyira
láthatatlanságban látjuk már csak a menedéket,
mi más a rejtek egy világégésben? az angyal annyi,
amennyitől még ember meg nem hal, ha mégis látja.
az angyal nem szekta. az angyal látásnak nem szekundál.
de a pszichózisig, ha kell, alászáll. a születést talán,
a halált nem kürtölteti, kérdezd egyiptom elsőszülötteit.

